

Test: HOND

Tehnični podatki

Motor: štirivaljni – štiritaktni – vrstni nameščen spredaj prečno – vrtina in gib 85,0 x 88,0 mm – gibna prostornina 1996 kubikov – kompresija 9,6:1 – največji navor 182 Nm pri 5000/min – ročični gred v 5 ležajih – odmična gred v glavi (zobati jermen) – glava in blok iz lahke kovine – po 4 ventilii za vsak valj – 2 dodatni gredi zoper tresljaje – elektronsko vbrizganje goriva (Honda PGM-Fi), s samodejnim zapiranjem dotoka goriva ob odvzetem plinu – elektronski vžig – vodno hlajenje – akumulator 12 V, 65 Ah – alternator 1160 W

Prenos moći: motor spredaj poganja prednji kolesi – enokolurna suha sklopka – petstopenjski sinhronizirani menjalnik, prestavna račica na tleh – prestavna razmerja: I. 3,307; II. 1,809; III. 1,230; IV. 0,933; V. 0,757; vzvratna 3,000; diferencial 4,266 – platniča 5 1/2J x 15 – gume 185/70 HR 14 (bridgestone)

Voz in obese: limuzina – 4 vrata, 5 sedežev – samonosna karoserija

NA PRAVI STRUNI

ACCORD 2.0i

– vsa štiri kolesa na posamičnih obesah – spredaj dvojna prečna (zgoraj trikotna) vodila, vzmetni nogi, stabilizator – zadaj dvojna prečna vodila, vzdolžna vodila, vzmetni nogi, stabilizator – dvokržne zavore, štirikrat kotutne (spredaj posebej hlađene), servo, omejevalnik moči zadaj, mehanska ročna zavora na zadnjih kolesih, ročica med sedežema – volan z zaboto letvijo, servo, prestava 16,0:1, 3,0 zavrtljajo od ene do druge skrajne točke.

Mere in teže: dolžina 4,685 m – širina 1,695 m – višina 1,390 m – medosna razdalja 2,720 m – kolotek spredaj 1,475 m, zadaj 1,480 m – rajndi krog 11,6 m – teža praznega vozila 1270 kg – dovoljena skupna teža 1760 kg – dovoljena teža prikolice z zavoro 1200 kg, brez zavor 500 kg – dovoljena obtežba strehe 75 kg – prtljažnik (normno) 440 litrov – posoda za gorivo 65 litrov

Zmogljivosti (tovarna): največja hitrost 200 km na uro – pospešek 0 do 100 km na uro 9,2 s – poraba goriva (ECE): 6,8/8,6/10,1 litra bencina super na 100 km

Kdor šteje od septembra 1981, ta ve: tole je honda accord četrte generacije.

Nazadnje so jo temeljito obdelali pred dvema letoma, tik po tistem, ko je v ZDA s prodajnimi številkami premagala vse druge srednje velike avtomobile.

Banzai!

Prenovitev je accord približala evropskemu okusu in pri Hondi bi jih osrečilo, če bi kdo rekel, da je ta njihov izdelek mogoče primerjati z mercedes–benzom (na primer 200E). Prijalo bi jim tudi laskanje, da gre za japonski BMW, ampak ostanimo stvarni: accord je še vedno predvsem japonski in predvsem Hondin avtomobil. In v tem ni niti kanček podcenjevanja. Vsekakor hočete biti dokaj športna limuzina: limuzina zato, ker ima štiri bočna vrata in izrazit stopničast zadek, športna pa zato, ker je to razmeroma širok in značilno nizek, pritegnjen avtomobil. Karoserija v obliki klina je spredaj nežno in stanjšano zaobljena, tudi zaradi izredno nizkih štirikotnih žarometov, zadaj pa navpično odsekana, da je pokrov nad prtljažnikom skoraj oglat in je pod njim za 440 litrov normne prostorni-

ne. Žal se prtljažnik zaradi obenih kolesnih blatnikov na sredi precej zoži, namesto zložljivega zadnjega naslonjala pa so ponudili le »smučarsko« luknjo v njem. Pokrov se odpira tolkanjem visoko, da bi bila glava tištega, ki sega v zadek accorda, varna pred njim, accord pa vseeno ni dovolj športen avtomobil, da bi zmogel upravičiti samo zasilno rezervno kolo v dnu prtljažnika.

Nekaj dodatne skrbi za glave potnikov zahtevajo tudi izrezi bočnih vrat. Najbolje je, da se privadite spretnejšega ročnega giba in tako – na pol obešeni na strešni rob vozila – zdrsnete na zares nizek sedež. Ko je te telovadbe konec, je na vrsti eno od lepših poglavij accorda: sedenje v njem. Spredaj je pravljica lepa, ker sta sedeža temeljitejše na stavljiva, pa tudi zato, ker zadaj praviloma in le v hondi prej zmanjka prostora za noge ali vsaj za kolena, pa tudi oblika sprednjih sedežev je bolj prilagojena telesu. Zglavniki so štirje: spredaj nastavljava, a premalo dvigna, zadaj čvrsta in spojena z naslonjalom. Nastavljava sta tudi prednja varnostna pasova in na stavljiv je še volanski obroč. Vozniku tako ni težko dobro sedeti: zunanjima ogledalom in šipam ukazuje z elektriko, prestavna ročica ni tako zelo kratka, da bi jo – dokaj zlekjen – težko dosegal opora za levo nogo je vzorno odmerjena in le pedala za zavore in plin sta nerazumljivo

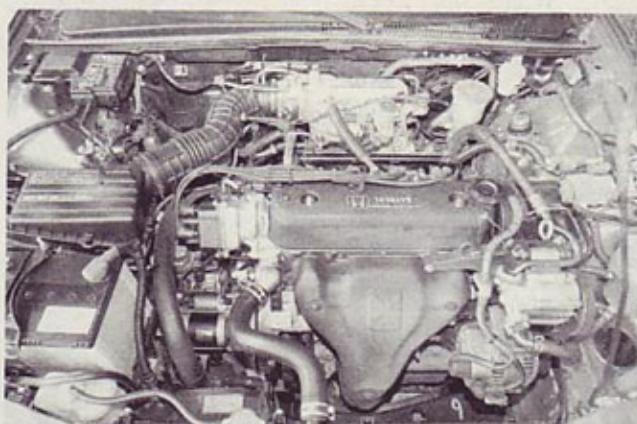
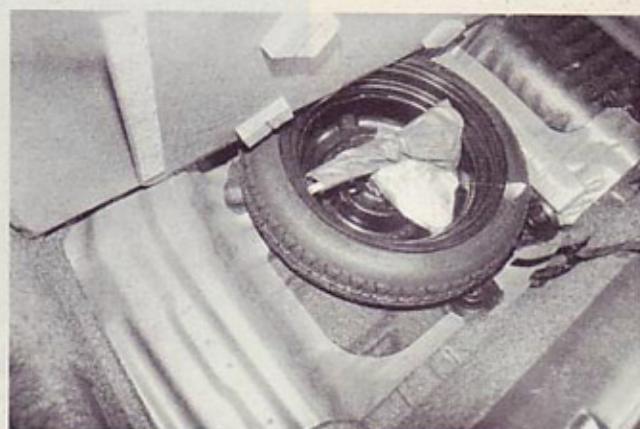
široko razmaknjena. Rahlo zapletena stikala šip in ogledal po pripravno nameščena ob ročaju vrat, volanski obroč s štirimi prečkami in s trobljo na sredini lepo »sede« v roke, ne povsem dobro zasenčenost merilnikov pa odtehtajo njihova velikost, razporejenost in videz. Merilniki so štirje: za motorne vrtljaje, za hitrost vozila, za gorivo in za temperaturo hladilne tekočine. Tam je tudi testna plošča za luči in za preslabo zaprtja vrat. Stikala za gretje in zračenje so delno elektrificirana, pa tudi samo delno učinkovita, saj je razmeroma veliki (in močno nagnjeni) prednjo in zadnjo šipo dostikrat težko na hitro osušiti. Japonsko zalogo plastike v notranjosti, ki ji ne gre odrekati skrbne obdelave in nenečen eleganc, so uspešno »razbil« s plišastimi prevlekami sedežev in vrat pa tudi z bogatško talno oblogo. Pri prtljažniku je te zagnanosti žal zmanjkalo: obloga poda je gubaste sorte, pogled pod njo pa za ne preveč natančne ljudi.

Motor je iz novejše Hondine ponudbe, a ne ravno takšen kot v mčlarni formule 1. Plemeniti ga predvsem lahkos, saj sta glava in blok iz lahke kovine, kazi pa ga zunanjji videz s prav nič čedno zmešnjavo kablov, pletevin in drugih napeljav.

Motor čopi poprek v nosu, pred prednjo premo, in se hvali s po štirimi ventili za vsak valj in z eno odmico gredjo v glavi. Pravšnji preprih v zgorevalnih

prostorih so zagotovili s po dve ma 34-milimetrskima sesalnima in s po dve ma 29-milimetrskima izpušnima ventiloma, pomnoženo s štirimi valji. Hkrati so v motorni blok pritaknili še dve dodatni druga proti drugi vrteči se gredi, zoper odvečno »živčnost« agregata. Takšno pomirilo pozajajo tudi nekatere druge avtomobilske firme, na primer Lancia, pri Hondi pa so jo pred pol-drugim desetletjem prvič uporabili pri motociklu. Dvolitrski accordov motor (na voljo je tudi različica z 2,2 litra gibne prostornino) ima skoraj kvadratno razmerje med batnimi vrtinami in gibi, kar bi moralno po teoriji zagotavljati strastno ljubezen do visokih vrtljajev. Pa ni tako. Motor se sicer rad vrtil, ampak njegov prijetno polni zvok se v zgornji tretjini delovnega območja spreverje v nič kaj prijetno hreščanje, ki – če so obenem tudi hitrosti razmeroma visoke – družno s pišem slabo tesnenih oken v prednjih vratih in ne pretirano aerodinamičnih prednjih strešnih opornikov preglasijo radijsko glasbo.

Podatek o navoru hkrati pravi, da se vrtljajem ni moč preproto ogniti, če hočete, da bo vožnja solidno hitra in odločna. Kar pomeni, da je treba ves čas vedeti, kje je kazalec vrtljajev na merilni skali, sproti pretikati (to ob gibki in razmeroma »hitri« prestavnici ročici sploh ni težko delo) in si včasih zatisniti ušesa. No, v celiem se motor povsem rad in

sproti odziva na pedal za plin in pravkar zapisane zamere so malce strožje tudi zato, ker hoče biti accord izrazito ambiciozen avtomobil, pa je pri teh rečeh treba povedati kaj in kako.

Ambicioznost se vendarle do kaže pri zmogljivosti. Z accordom 2.0i (i pomeni Hondino elektroniko za vbrizgavanje goriva in vzgoj) smo pospeševali takole: z mesta do hitrosti 60 km na uro v 4,5 sekunde, do hitrosti 80 km na uro v 7,2 sekunde, do hitrosti 100 km na uro v 9,4 sekunde, do hitrosti 140 km na uro v 18,7 sekunde in do hitrosti 160 km na uro v 25,8 sekunde. To je pomenilo dosledno pretikanje pri 6400 vrtljajih v minutu, tik nad začetkom prepovedanega polja. Največjo hitrost 201 km na uro pa je testni avtomobil dosegel v »varnejšem« motornem območju: pri 5800 vrtljajih v minutu in v peti prestavi. Ker smo testne vožnje podredili nekaterim daljšim službenim potem (z ugodno visokimi hitrostnimi povprečji), je poraba goriva (v povprečju za celoten test) 11,8 litra bencina super na 100 kilometrov navidezno visoka, premišljeno vzeto pa sploh ne. Blažja noga na pedalu plina bi zagotovila vsaj za liter manjšo številko, ta pa bi bila že dosti manj neprijetna za lastnikov žep.

Prav dolge vožnje so razkrile tudi ugodno accordovo plat: potovalnost. Ne le notranja udobnost s povsem ustrezno prostornostjo vred, tudi podvozje ima pri tem odločilno besedo. Štiri posamične obese (dokaj zapletene, a zato temeljite in zmožne ustreči – za doplačilo in le na nekaterih trgih – tudi s štirikolesnim volanom) so odlično kos ravnih cesti, ostrih ovinkov in valovitih podlagi pod kolesi. Prednji pogon in njegova zahteva po dodajjanju volana prideta do izraza le na spolzkiem vozilom, pa še pri tem smo levij delež krivide pripisali ne več ravno svežim gumam na ne ravno novem testnem vozilu. Dokler pa se ce-

sta in gume temeljito stikajo, je accord skorajda nevtralen avtomobil; in tudi povsem ubogljiv, ko gre za sprotno lovljenje morebiti pobeglega zadka. Manj prijetna je ta honda na kratko nagubanih tleh. Tedaj prihajajo udarci z obeh koncov: spredaj prek volanskega mehanizma, čisto do voznikovih rok in armaturne plošče, zadaj pa s koles naravnost k zadnjicam. Japonska maša, brez gejs!

Tudi pri rajdnem krogu se inženirsko delo ni povsem izšlo. S skoraj dvanaestimi metri premera je krožnica, ki jo zmore vozilo, močno nepripravna za mestne manevre. Pa tudi volanski servojačevalnik, ki se zna samodejno prilagajati hitrostim vozila, takšnim manevrom ni kos ravno z luhkoto.

Z voznikovim razgledom je podnevi vse v redu: steklene površine so velike, ogledala so pravno odmerjena in nameščena. Noč pa vsakič sproti dokaže, da nizki in široki žarometi resa lepšajo vozilo, niso pa tako učinkoviti kot je za hitro in dobro vožnjo potrebno. In ko smo že pri hitri vožnji: če je avtomobil polno obremenjen, utegnejo zavore sprva malce popustiti, potem pa zoprno zatresti.

• • •

In to je vse. Honda accord 2.0i še ni mercedes, je pa marsikaj drugega, kar tudi hoče biti. Ta avtomobil je predvsem zelo solidna, udobna in prijetno zmogljiva limuzina, ki dokazuje Hondin послuh za sodobno družinsko glasbo. Struna, na katero brenkajo, je prava. Accord prav tako.

*Tekst: Martin Česenj
Foto: Srdan Živulović*